

ज्ञान - विज्ञानं विमुक्तये
UGC Approved Journals

ISSN: 2456-821X

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities
Vol:07, Issue: 02 கட்டுரை ஏற்றுகொள்ளியுட்து மே 2023 - வெளியிட்யுட்து ஜூன் 2023

SACRED HEART RESEARCH PUBLICATIONS
June-2023

சுகிர்தராணியின் காமத்திப்பூ வெளிப்படுத்தும் பெண்ணின் தாபம்

ப.ஈஸ்வரி,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்(பகுதிநேரம்)

தூய நெஞ்சக்கல்லூரி(தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

கவிதை என்பது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் ஓர் அரிய கலை .அது, கவிஞன் தாம் கருதும் உணர்வுபூர்வமான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் ஊடகமாக விளங்குகிறது. தற்காலத்தில் கவிதை என்பது,சமூகத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட அடக்கி ஆளப்பட்ட, விளிம்புநிலை மக்களின் உணர்வுகளை,உரிமைகளை,உரக்கச் சொல்லும் உரைகல்லாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.அவ்வகையில், பெண்ணின் மீது இச்சமூகம் எதையெல்லாம் கட்டுப்பாடு, பண்பாடு என்ற சொற்களால் தடுத்ததோ அதையெல்லாம் மீறி, பெண்ணின் உணர்வை, வலியை, காதலை, தாபத்தை, உடலை முன்னிலைப்படுத்தி பல பெண்கவிஞர்கள் கவிதைகள் படைக்கின்றனர். அவர்களுள் பெண்ணின் உடலை, உறுப்புகளை வெளிப்படையாகப் பேசி, அவளின் காதலையும், காமத்தையும் வெளிப்படையாக மொழியின் மூலம் வெளிப்படுத்தி வருபவர் கவிஞர் சுகிர்தராணி. யோனி, முலைகள், முத்தம், ஆணுறை, பசலை, மது, சூல், நிர்வாணம், மலம், முள்முடி, பலிபீடம், அந்தரங்கம், தொப்புள் போன்றவை இவரது கவிதைகளில் பலமுறை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிற சொற்கள். பிற பெண்கவிஞர்களின் கவிதைப் படைப்புகளில் எங்கோ ஓரிடத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற உடல்சார்ந்த சொற்கள், சுகிர்தராணியின் கவிதைகளில் பரவிக் கிடப்பதை காணமுடிகிறது. பெண்கள் பேச தயங்குகின்ற, தவிர்க்கின்ற, வெறுக்கின்ற பல சொற்களையும் வெளிப்படையாகப் பேசி, அவளின் தாபத்தை காமத்திப்பூவாக பூக்கச் செய்துள்ள கவிஞர் சுகிர்தராணியின் காமத்திப்பூ, பெண்ணின் தாபத்தை எவ்வாறெல்லாம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பது பற்றியும், அதன் சொற்பயன்பாடு பற்றியும் ஆராய்வதே இவ்வாய்வு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முன்னுரை

மக்கள் வாழும் சமூக அமைப்பில், பெண்ணின் இருப்பு என்பது இராண்டாம் நிலையானதாகவே உள்ளது. சமூகத்திலும், குடும்பத்திலும் ஆணின் நிலை மேலானதாகவும், பெண்ணின் நிலை தாழ்வானதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. ஆண் என்பவன் எல்லாவற்றிலும் முதன்மை பெறுபவனாகவும், பெண் அவனைப் பின்தொடர்பவளாகவுமே உள்ளாள். ஆண் அறிவு, வீரம், வலிமை, சுயசிந்தனை, அடக்கியாளும் அதிகாரம் கொண்டவனாகவும், பெண் என்பவள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிற்ப்பு, கற்பு, அடக்கம், அமைதி போன்ற குணநலன்கள் கொண்டவளாகவும், இருக்க வேண்டும் என்கிறது இச்சமூகம். பேசும் வார்த்தைகளில், உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் என பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளை இச்சமூகம் பெண்ணுக்கு விதித்திருக்கிறது. காதலையோ, காமத்தையோ ஒரு பெண் வெளிப்படுத்தக்கூடாது. அப்படி வெளிப்படுத்தினால் அவள் தவறானப் பெண்ணாகச் சித்தரிக்கபடுவாள். இக்காரணத்தாலேயே பல பெண்கள் தங்களின் எந்த உணர்வையும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. எதைப்பற்றியெல்லாம் பெண்சமூகம் பேசத் தயங்குகிறதோ அதையெல்லாம் கவிஞர் சுகிர்தராணியின் காமத்திப்பூ, பேசுகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

சமூகத்தில் இருக்கும் ஒட்டுமொத்தப் பெண்களின் உணர்வுகளைப் பற்றிய கவிதைகள் கொண்டிருப்பதினால், சமூகவியல் திறனாய்வு முறையினையும், கவிஞரின் உளவியல் சார்ந்த உள்ளக்கருத்தை வெளிப்படுத்துவதனால் உளவியல் முறைத் திறனாய்வு முறையினையும் பயன்படுத்தி இவ்வாய்வு கட்டுரையினை அணுகுதல் மற்றும் பெண்ணின் உடலை ஆயுதமாக முன்னிறுத்தும் கவிஞர் சுகிர்தராணியின்கவிதைகளை ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் தேவை

காலங்காலமாக பெண்ணை, பெண்ணுடலை ஒரு பக்கம் புனிதப்படுத்திவிட்டு, மறுபக்கம் அவளை போதைப் பொருளாக மட்டுமே பார்க்கும் ஆணின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக பெண்ணின் உடலை ஆயுதமாக நிறுத்தும் பெண்கவிஞர்களின் கவிதைகள் ஆராயப்படவேண்டியது இலக்கியத்தின் தேவையாக உள்ளது.

ஆய்வின் பயன்

கவிஞர் சுகிர்தராணியின் கவிதைப் பொருண்மைகளை வெளிக்கொணர்தல் மற்றும் அஞ்சாது தொடர்ந்து எழுத்துலகில் பயணிக்கும் அவரது படைப்புகளை சமூக நோக்கில் பயனுடையதா? எனும் பார்வையில் ஆராய்ந்து அதன் முடிவினை வெளிக்கொணர்தல் எனும் பயனை நோக்கி இவ்வாய்வு பயணிக்கிறது.

வெட்கத்தின் குஞ்சுகள்

ஆண், பெண் இருவரும் கூடலுக்கு பிறகான, பொழுதில் அவனது உடல் விறைத்துக் கிடக்கிறது என்றும், அவனின் மார்பு அடர்ந்த காடாக காட்சியளிப்பதாகவும் கூறுகிறார் கவிஞர்.

‘இரவு தன் ஆடைகளைக் களைந்து
நிர்வாணத்தில் களிகூரும்
பொழுதொன்றில்
அவனை உணவருந்த அழைத்திருந்தேன்
வறண்டு போகாத மனதின் ஆறுகளில்
வெட்கத்தின் குஞ்சுகள் நீந்திக்
கரையேற
என்னையும் அவனையும்
போதையின் சூழலில்
வாரி மடித்துப் போடுகிறது
குடுவையின் மறைவிலிருக்கும்
வடித்தெடுத்த சாராயம்’1

பெண்ணின் மனம் எப்போதும் வறண்டு போகாத ஆறாக உள்ளது என்றும், காமத்திற்கு சாராயம் எப்போதும் துணையாய் இருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார்.

மலட்டு முலைகள்

பெண்ணின் முலைகள் எப்போதும் சந்ததிகளின் வாய்களில் ஊறிக்கொண்டிருப்பதாகவும், அது பெரிய வலியை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்றும் கூறுகிறார் கவிஞர். மேலும் பெண்ணின் முலை வலியை ஆண்கள் எப்போதும் உணர்வதில்லை என்றும் கூறுகிறார்.

“பெண்கள் பிரச்சனை, பெண்கள் பிரச்சனை என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் என் மனம் சஞ்சலிக்கிறது. காரணம், பெண்கள் பிரச்சனை, என்பதாக ஒன்று இல்லை. அது மானுடப் பிரச்சனை. பிரச்சனைகளுக்கு பால் பேதம் உண்டா என்ன?2 என்ற எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் அவர்களின் கூற்றுப்படி, பெண்களுக்கான பிரச்சனையை ஆண் எப்போதும் தன் பிரச்சனையாக பார்ப்பதில்லை என்பதை,

“இதயத்திலிருந்து சாபமிடுகிறேன்

உன்னுடைய

மலட்டு முலைகள் உதிரக் கடவது” 3

என்று ஆண்சமூகத்தின் மலட்டு முலைகள் உதிரட்டும் என்று சாபமிடுகிறார்.

நாள்காட்டி தேவைப்படாத அறை

உடலை வைத்து பிழைக்கும் ஒரு பெண்ணின் குரலாக நாள்காட்டி தேவைப்படாத எனதறை என்ற கவிதை ஒலிக்கிறது.

“அவர்கள் என் ஆடைகளைக் களையும்போது
வெட்கப்படுவது போலவும்
உச்சத்தில் முனகுவது போலவும்
நான் பாவனை செய்தாக வேண்டும்
கன்றிச் சிவந்த பற்காயங்களில்
அவர்களின் நுரைத்துப் பொங்கும் விந்துவை
உறைய வைக்கிறார்கள்” 4

கீழறையில் உறங்கும் தனது குழந்தைகளுக்கு என் எந்த அனுபவங்களை நான் கூற முடியும் என்றும்,

“என்னுடைய குழந்தைகள் தான்
அடிக்கடி நச்சரிக்கிறார்கள்
நாள்காட்டி தேவைப்படாத எனதறையில்
சிதறிக்கிடக்கும் ஆணுறைகளை ஊதித் தரச்சொல்லி” 5

என்று கூறும்போதும், உடலைவிற்று பிழைக்கும் பெண்ணின் மனவலி கண்முன்னே காட்சியாய் நிற்கிறது.

ஒரு தொடுதல்

ஆணின் ஒரு தொடுதல் பெண்ணுக்கு உயிர் உருக்கும் உணர்வை ஏற்படுத்தும் என்பதையும், அவளது உடலில் அவனது தொடுதல் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தையும் தமது கவிதையில் வெளிப்படுத்துகிறார் கவிஞர்

“காதலால் என்னைப் போர்த்தி
மனதின் கரங்கொண்டு
தழுவுகிறாய்
முன் நெற்றியில் படர்ந்த
என் ஒற்றைமுடி பறக்கிறது
புறங்கையால் சரி செய்கிறாய்
ஒரு தொடுதலில்
உயிர் உருக்கும் வித்தை
வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது” 6

வெந்து தணியாத பசலை

பிரிந்து சென்ற காதலன் வருவானோ? வராமல் செல்வானோ என்று ஏங்கும் பெண்ணொருத்தியின் ஏக்கத்தை, அவளின் பசலையை வெளிப்படுத்துகிறார் கவிஞர் சுகிர்தராணி.

“பாலுறியமஞ்சள் மலர்களை
நிலமெல்லாம் கொட்டிபடி
நின்றிருக்கிறது புன்னைமரம்
தானாய் உடைந்த சித்திரத்தைப் போல்
உலர்ந்த வெடிப்புற்ற உதடுகளோடு
அம்மரத்தில் சாய்ந்திருக்கிறேன்
துன்பத்தைப் பகிர இயலாதது
அதைவிடக் கொடியது
எந்தன் கழிபடர் காமமும்
உயிரிலிருந்து விலகி நிற்பதை
எந்த ஓலையில் எழுதி வைப்பேன்

பிரிந்து சென்றவன்
வாராதொழிவானோ
நித்தமின்றி வானம் இருக்கிறது
அவ்விடத்திலிருந்து அகல்கிறேன்
வெந்து தணியாத பசலையை
என் உடலுக்குள் இறுக்கியபடி” 7

கவிஞர் சுகிர்தராணியை போல்,

“என் காமத்தை இதுவரை
நீ வருடிப் பார்த்தது கூட இல்லை
அது அணையாது காக்க வேண்டிய
ஒரு சூடரைப்போல் தெருவெல்லாம் அலைகிறது” 8

என்று கவிஞர் குட்டிரேவதியும் பெண்ணின் காமத்தை வெளிப்படையாக தம் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

மதுவின் வாசனை

பெண்ணின் உணர்வுகளை புரிந்துக்கொள்ளாத ஆண், எப்போதும் மது அருந்துபவனாகவும், அவனது மகிழ்ச்சிக்காக மட்டுமே பெண்ணைப் பயன்படுத்திக் கொள்பவனாகவும் உள்ளான் என்பதை,

“அவன் கடந்துபோன பிறகும்
என்னிடம் மிச்சமிருக்கிறது
அவன் அருந்திய மதுவின் வாசனை” 9

என்று கூறுகிறார். மதுவை மட்டுமே விரும்பி பெண்ணின் மனதை உண்மையாக விரும்பாமல் ஏமாற்றுபவனாகவே ஆண் உள்ளான் என்பதை கூறுகிறார். மேலும்

“எவரையும் தீண்டியிராத பாம்பின்
விஷத்தைப் போல
மெல்லிய காமம் பரவுகிறது” 10

என்று காமத்தை பாம்பின் விஷத்திற்கு ஈடாக கூறுகிறார் கவிஞர்.

சிறுத்துக்கிடக்கும் நதி

பெண்ணின் கருமுட்டைகள் ஆணுக்காக எத்தனையோ காலங்களாய் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை,

“நீலமற்ற வானத்தில் பறந்து செல்லும்
கொக்குகளைப் போல்
நீரின் முகப்புகளில்
மிதக்கின்றன என் கருமுட்டைகள்
எத்தனைக் காலமாய்
இந்நதியில் நீராடினேன்
எவ்வளவு நதிநீரைப் பருகினேன்
கண்டடைய முடியாத பொழுதொன்றில்
தொப்புள்கொடியற்றுப் பொரிந்த சிசுவை
அள்ளியெடுத்துக் கரையேறுகின்றேன்
வற்றிய கடலென
சிறுத்துக் கிடக்கிறது உனது நதி” 11

ஆணின் நதி சிறுத்து, வற்றிய கடலென வற்றிவிட்டது என்றும், கரு சுமந்து அந்த சிசுவை பெண் சுமக்கும் வரையிலான அவள் வாழ்வியலை இக்கவிதையில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

கவிதைப் பனிக்குடம்

காலங்காலமாக பெண்கள், வயது பேதமின்றி, பல்வேறு இடங்களில் வன்புணர்வுக்கு ஆளாகி, துன்புறுத்தப்படுவதும், கொல்லப்படுவதும் நிகழ்ந்துக் கொண்டேயிருக்கிறது என்பதை

“ஆணொருவன் வன்புணர்வு செய்கையில்

உடைகிறது என் பனிக்குடம்
கண் விழித்துப் பார்க்கிறேன்
கவிதைக்குள்ளிருந்து கழிவுகளோடு
வெளிப்படுகிறது எந்தலை” 12

என்று ஆண் ஒருவனால் வன்புணர்வு செய்யப்படும் பெண்களின் பனிக்குடம் உடைந்து அவர்களின் வாழ்வு நரகமாகிறது என்பதை உணர்ச்சி பொங்கும் கவிதையாக்கி இருக்கிறார் கவிஞர் சுகிர்தராணி.

என்னுடைய பாடல்கள் நிர்வாணமானவை

கவிஞர் சுகிர்தராணி தன்னுடைய பாடல்களின் வலிமையைச் சொல்ல நிர்வாணம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்.

“காலம் கடந்த அவற்றை
எப்போதும் பாடுகிறேன்
அவற்றிலிருந்து குருதி வழிகிறது
அவற்றிலிருந்து மது நுரைக்கிறது
அவற்றிலிருந்து மொழி துளிர்க்கிறது
காமமும் காதலும் உருகுகிறது
விடுதலை அவற்றிலிருந்து
தன்னைப் பிரசவித்துக்கொள்கிறது
பறை ஒலிக்கப் படுகிறேன்
இன்னும் பாடுவேன்” 13

இச்சமூகம், பெண்ணை பாலின ரீதியாக வேறுப்படுத்திப் பார்ப்பதோடு, சாதிய ரீதியாகவும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாக்குகிறது. அதனால் தான் எனது பாடலிலிருந்து எனக்கான மொழி துளிர்க்கிறது என்றும், பறை ஒலிக்க நான் பாடுவேன் என்று கவிஞர் கூறுகிறார்.

முடிவுரை

மொழி என்பது சமூகம் முழுவதற்குமான ஒரு கருவி. அது மனிதச் சமூகத்தோடு தானும் சேர்ந்து வளர்கிறது. காலங்காலமாக மொழி ஆணின் வயமாக இருப்பதாகவும், பெண் மொழியின் பெயராலும் பல தவறான வசைச்சொற்களால் துன்பத்திற்கு உள்ளாவதாகவும் பெண் கவிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அதனாலேயே ஆண்சமூகம் எதையெல்லாம் பெண்கள் பேசக்கூடாது, செய்யக்கூடாது என்று கருதியதோ, அதையெல்லாம் பேசவும், செய்யவும் பெண் கவிஞர்கள் தம் கவிதைகளைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இந்நிலையையே கவிஞர் சுகிர்தராணியும் தம் கவிதைகளில் கையாள்கிறார். ‘பிறப்பதென்னவோ குழந்தைதான் அது பெண்ணாகவும், ஆணாகவும் வளர்க்கப்படுகிறது’¹⁴ எனும் வரிகளுக்கேற்ப, குழந்தைகள் பெண்ணாகவே வளர்க்கப்படுகிறார்கள். பெண் சமூகம் காதல், காமம், முத்தம், முலைகள், உடல் இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் பேசக்கூடாது என்பது சமூகவிதி. ஆனால் கவிஞர் சுகிர்தராணி தம் ‘காமத்திபூ’ கவிதை தொகுப்பில்,

வ.எண்	சொற்கள்	எண்ணிக்கை
1	முத்தம்	19 முறை
2	உடல்	26 முறை
3	காதல்	22 முறை
4	காமம்	22 முறை
5	முலைகள்	6 முறை

போன்ற சொற்களையும், காமரசம் ததும்பும் யோனி, ஆண் குறி, மார்பு, தொப்புள் போன்ற எண்ணற்ற சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

‘பெண்ணை பேச பெண்ணே எழு’¹⁵ என்பார் அறிவுமதி. அவரின் வார்த்தைகளுக்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் பெண்ணின் வலியைப் பேச பெண் கவிஞர் சுகிர்தராணியே எழுந்து, எழுத ஆரம்பித்து, எழுத்துலகில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆணைப் போலவே, தனது உடல் தாபத்தைச் சொல்வதற்கு பெண்ணுக்கும் உரிமை இருக்கிறது என்பதை கவிஞர் சுகிர்தராணியின் கவிதைகள் வெளிபடுத்துகின்றன. பெண்ணின் உடலை, உணர்வை வெளிப்படையாக எழுதும் பெண் கவிஞர்கள் விமர்சிக்கப்படவேண்டியவர்கள் அல்ல. மாறாக, விமர்சிக்கப்படவேண்டியது பெண்ணை அடிமையாக வைத்திருக்கும் இச்சமூகத்தின் கட்டமைப்பே.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சுகிர்தராணி, காமத்திபூ, ப - 14
2. மனித உரிமைக் கல்வி நிறுவனம், பெண்ணுரிமைகள், ப - 9
3. சுகிர்தராணி, காமத்திபூ, ப - 17
4. மேலது, ப - 22
5. மேலது, ப - 23
6. மேலது, ப - 25
7. மேலது, ப - 27
8. கரிகாலன், நவீன தமிழ்க்கவிதையின் போக்குகள், ப - 63
9. சுகிர்தராணி, காமத்திபூ, ப - 29
10. மேலது, ப - 30
11. மேலது, ப - 45
12. மேலது, ப - 56
13. மேலது, ப - 57
14. மனித உரிமைக் கல்வி நிறுவனம், பெண்ணுரிமைகள், ப - 21
15. கரிகாலன், நவீன தமிழ்க்கவிதையின் போக்குகள், ப - 58

துணை நூற்பட்டியல்

1. மனித உரிமைக் கல்வி நிறுவனம், பெண்ணுரிமைகள், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல் - 2001.
2. கரிகாலன், நவீன தமிழ்க்கவிதையின் போக்குகள், மருதா, சென்னை - 2005
